

Prozíravost

V jednom z chicagských mauzoleí stojí socha Boží Matky s Dítětem Ježíšem. Pokud kolemjdoucí zvedne hlavu, potká se s pohledem Matky, kterým truchlícímu říká, že mu až velice dobře rozumí. Vpouštět Boha do života, až když se

něco stane, je neprozíravé. Minimálně liturgický advent opět začíná.

P. Martin Lanži

Homilie papeže k mladým lidem (Řím, Slavnost Krista Krále, 24. 11. 2024)

Na konci liturgického roku slaví církev slavnost našeho Pána Ježíše Krista Krále, Krále vesmíru. Tento svátek nás vyzývá, abychom na něj hleděli jako na původce a naplnění všech věcí (srov. Kol 1,16-17), jehož „království nebude nikdy zničeno“ (Dan 7,14).

Je to kontemplace, která povznáší a povzbuzuje. Když se však poté rozhlédneme kolem sebe, to, co vidíme, se jeví jinak a mohou v nás vyvstat znepokojivé otázky. Co války, násilí, ekologické katastrofy? A co si myslet o problémech, kterým musíte čelit i vy, milí mladí lidé, když hledíte do budoucnosti: nejistota zaměstnání, ekonomická a jiná nestabilita, rozdělení a nerovnosti, které polarizují společnost? Proč se to všechno děje? A co můžeme udělat, abychom se tím nenechali zdrtit? Je pravda, že jsou to obtížné otázky, ale jsou to otázky důležité.

Proto bych chtěl navrhnout, abychom se ve světle Božího slova zamysleli nad třemi aspekty, které nám mohou pomoci odvážně pokračovat na naší cestě, překonávat výzvy, s nimiž se setkáváme. Těmito aspekty jsou: obvinění, shoda a pravda. Obvinění, konsensus a pravda.

Za prvé: obvinění. Dnešní evangelium nám představuje Ježíše v pozici obviněného (srov. J 18,33-37). Je – jak se říká – „na lavici obžalovaných“, u soudu. Vyslýchá ho Pilát, představitel Římské říše, v němž můžeme vidět zastoupeny všechny mocnosti, které v dějinách utlačují národy silou zbraní. Pilát se o Ježíše nezajímá. Ví však, že lidé za ním chodí a věří, že je vůdcem, učitelem, Mesiášem, a prokurátor nemůže dopustit, aby někdo vyvolával zmatek a narušoval „militarizovaný mír“ v jeho obvodu. Proto udělá radost mocným nepřátelům tohoto bezbranného proroka: postaví ho před soud a vyhrožuje mu, že ho odsoudí k smrti. A on, který vždy hlásal jen spravedlnost, milosrdenství a odpuštění, se nebojí, nenechá se zastrašit a nebojí se: Ježíš zůstává věrný pravdě, kterou hlásal, věrný až k oběti svého života. Možná se i vám někdy může stát, že budete „obviněni“ za to, že následujete Ježíše. Ve škole, mezi přáteli, v kruzích, které navštěvujete, se možná najdou tací, kteří vám budou chtít dát pocítit újmu, protože jste věrní evangeliu a jeho hodnotám, protože se nepřizpůsobujete, neohýbáte se, abyste si po-



čínali jako všichni ostatní. Vy se však tohoto „odsuzování“ nebojte, nedělejte si starosti: tato kritika a falešná obvinění dříve či později padnou a povrchní hodnoty, které je podporují, se ukáží jako to, čím jsou, totiž iluzemi. Drahé mladé ženy a muži, dávejte si pozor, abyste se nenechali opít iluzemi. Buďte prosím konkrétní. Skutečnost je konkrétní. Dávejte si pozor na iluze.

To, co zůstává, jak nás učí Kristus, je něco jiného: jsou to skutky lásky. To je to, co zůstává a co činí život krásným! Ostatní se nepočítá. Láska konkrétní, ve skutcích. Proto opakují: nebojte se „odsouzení“ světa. I nadále milujte! Ale milujte ve světle Hospodinově, dávejte svůj život, abyste pomáhali druhým.

A dostáváme se k druhému bodu: souhlas. Ježíš říká: „Mé království není z tohoto světa“ (J 18,36). Co tím Ježíš myslí? „Mé království není z tohoto světa“? Proč nedělá nic pro to, aby si zajistil úspěch, aby se vetřel mezi mocné, aby získal podporu pro svůj program? Proč to nedělá? Jak si může myslet, že může věci změnit, když je „poražen“? Ve skutečnosti se Ježíš takto chová, protože odmítá veškerou logiku moci (srov. Mk 10,42-45). Ježíš je od toho všeho svobodný!

A i vy, uděláte dobře, když budete následovat jeho příkladu a nenecháte se nakazit touhou – dnes tak rozšířenou – touhou být viděn, schvalován a chválen. Ti, kdo se nechávají strhnout těmito zálibami, nakonec žijí v úzkosti. Snižují se k tomu, aby se předháněli, soutěžili, předstírali, dělali kompromisy, zaprodávali své ideály, aby získali nějaké uznání a zviditelnili se. Dávejte

si na to pozor. Vaše důstojnost není na prodej. Není na prodej! Buďte opatrní. Bůh vás však miluje takové, jací jste, ne takové, jací se zdáte: před ním mají vaše ryzí sny větší cenu než úspěch a sláva a upřímnost vašich záměrů má větší cenu než uznání. Nenechte se oklamat těmi, kdo vás lákají marnými sliby, ve skutečnosti vás chtějí jen instrumentalizovat, podmiňovat a využít pro své zájmy. Dejte si pozor na instrumentalizaci. Buďte opatrní. Dávejte si pozor, abyste se nenechali ovládat. Buďte svobodní, ale svobodní v souladu se svou důstojností. Nespokojte se s tím, že jste „hvězdami na jeden den“, hvězdami na sociálních sítích nebo v jakémkoli jiném kontextu! Vzpomínám si, jak kdysi jedna mladá žena chtěla být viděna – byla krásná – v mé zemi. A když šla na večírek, kompletně se nalíčila. Pomyslel jsem si: „Co po tom make-upu zbývá? Nenalíchte si duši, nenamalujte si srdce, buďte takoví, jací jste: upřímní, průzrační. Nebuďte „hvězdami na jeden den“ na sociálních sítích ani v žádném jiném kontextu. Nebe, na kterém jste povoláni zářit, je větší: je to nebe lásky, je to Boží nebe, nekonečná Otcova láska, která se odráží v tolika malých světlech: ve věrné náklonnosti manželů, v nevinné radosti dětí, v nadšení mladých lidí, v péči o seniory, ve velkorysosti zasvěcených osob, v dobročinnosti vůči chudým, v poctivosti v práci. Myslete na tyto věci, které vás posílí, vy všichni mladí. Tato malá světla: věrná náklonnost manželů – krásná věc, nevinná radost dětí – to je krásná radost!; nadšení mladých – buďte nad-

šení, vy všichni!; péče starších lidí... Otázka pro vás: staráte se o starší lidi? Navštěvujete své prarodiče? Buďte velkorysí ve svém životě a dobročinní k chudým, v poctivosti ve své práci. To je ta pravá pevná obloha, v níž máte zářit jako hvězdy ve světě (srov. Flp 2,15): a prosím, neposlouchejte ty, kdo vám lžou a tvrdí opak! Není to uznání, co zachraňuje svět, a ani nečiní člověka šťastným. To, co zachraňuje svět, je svoboda lásky. A láska se nedá koupit, nedá se prodat: je bezplatná, je sebedarování.

A tak se dostáváme ke třetímu bodu: k pravdě. Kristus přišel na svět, „aby vydal svědectví pravdě“ (J 18,37), a učinil tak tím, že nás naučil milovat Boha a své bratry a sestry (srov. Mt 22,34-40; 1 J 4,6-7). Jedině tam, v lásce, nachází naše existence světlo a smysl (srov. 1 J 2,9-11). Jinak zůstáváme zajatci velké lži. A co je tato velká lež? Ta o „já“, které je soběstačné (srov. Gn 3,4-5), kořen veškeré nespravedlnosti a neštěstí. „Já“, které se obrací samo k sobě – já, já, se mnou, vždy „já“ – a nemá schopnost pohlížet na druhé, na vzájemné vztahy s druhými.

Pozor na tuto nemoc „já“ obráceného do sebe.

Kristus, který je cesta, pravda a život (srov. J 14,6), tím, že se svlékl ze všeho a zemřel nahý na kříži za naši spásu, nás učí, že jen v lásce můžeme i my žít, růst a zkvétat v plné důstojnosti (srov. Ef 4,15-16). Jinak, jak napsal blahoslavený Pier Giorgio Frassati – mladý muž jako vy – jednomu příteli, už nežijeme, ale „přežíváme“ (srov. Dopis Isidorovi Boninimu, 27. února 1925). Chceme žít, ne přežívat, a proto se snažíme vydávat svědectví pravdě v lásce a milovat se navzájem, jak nás to učil Ježíš (srov. J 15,12).

Sestry a bratři, není pravda, jak si někteří myslí, že světové události „se vymkly“ z Božích rukou. Není pravda, že dějiny tvoří násilníci, arogantní a pyšní lidé. Mnohé zlo, které nás postihuje, je dílem člověka, oklamaného Zlým, ale vše nakonec podléhá Božímu soudu. Jak se budou tvářit ti, kdo ničí lidi, kdo vedou války, až stanou před Hospodinem? „Proč jsi tu válku vyvolal? Proč jsi zabíjel?“ A oni, co odpoví? Přemýšlejme o tom, jde i o nás. My neválčíme, my nezabíjíme, ale já jsem

udělal tohle, tohle, tohle... Až se nás Hospodin zeptá: „Ale proč jsi to udělal? Proč jsi v tom byl nespravedlivý? Proč jsi utrácel tyto peníze ve své marnivosti?“ I na tyto věci se nás bude Hospodin ptát. Bůh nám ponechává svobodu, ale nenechává nás v tom samotné: i když nás napravuje, když padáme, nikdy nás nepřestává milovat, a pokud o to stojíme, pozvedá nás, abychom mohli pokračovat v cestě.

Mějme oči upřené na Ježíše, na jeho Kříž, a na Marii, naši matku: tak i v těžkostech najdeme sílu jít dál, beze strachu z obvinění, bez potřeby konsensu, s vlastní důstojností, s vlastní jistotou, že jsme spaseni a že nás doprovází naše matka, Maria, bez kompromisů, bez duchovního líčení. Vaše důstojnost nepotřebuje žádné líčení. Jdeme vpřed, spokojeni s tím, že jsme pro všechny, že jsme v lásce a že jsme svědky pravdy. A prosím, neztrácejte radost. Děkuji.

www.vaticannews.cz/24.11.2024
(mírně kráceno)



Vánoční Bohoslužby na Broumovsku 2024

Štědrý den

24. prosince, úterý	
Broumov, k. sv. Václava	08:30
Otovice	16:00
Ruprechtice	22:00
Broumov, P+P	24:00

Boží hod vánoční

25. prosince, středa	
Martínkovice	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00

Sv. Štěpán

26. prosince, čtvrtek	
Broumov, k. sv. Václava	08:30
Ruprechtice	10:00

Sv. Silvestr

31. prosince, úterý	
Broumov, P+P	17:00
Hvězda	24:00

Slavnost Bohorodičky

1. ledna, středa	
Broumov, k. sv. Václava	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00

DEUS CARITAS EST V.

Láska k Bohu a láska k bližnímu

16. Poté, co jsme se zamýšleli nad esencí lásky a nad jejím významem v biblické víře, zůstává dvojí otázka ohledně našeho jednání: Je opravdu možné milovat Boha, i když ho člověk nevidí? Je možné lásku nařizovat? Proti zmíněnému dvojímu přikázání existují dvě námitky, které se odrážejí v následujících tvrzeních. Boha nikdo nikdy neviděl, jak bychom ho tedy mohli milovat? A dále: Lásku nelze nařizovat, je to cit, který může existovat nebo neexistovat, nelze ho ale vytvořit vůlí. Zdá se, že Písmo svaté dává za pravdu první námitce, když tvrdí: „Říká-li někdo: ‘Miluji Boha’, ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jan 4, 20). Uvedený text však rozhodně nevylučuje lásku k Bohu, jako kdyby se jednalo o něco nemožného. Naopak, v kontextu prvního Janova listu, který jsme nyní citovali, je tato láska výslovně požadována. Podtrhává se tu nerozlučitelné spojení mezi láskou k Bohu a láskou k bližnímu. Obě lásky spolu souvisejí tak úzce, že tvrzení o lásce k Bohu se stává lží, když se člověk uzavírá bližnímu, nebo ho dokonce nenávidí. Uvedený janovský verš je tudíž třeba vykládat spíše v tom smyslu, že láska k bližnímu je cestou k setkání s Bohem a že uzavření očí před bližním činí člověka slepým i vůči Bohu.

17. Opravdu platí, že Boha nikdo nikdy neviděl tak, jak je On sám v sobě. A přece platí, že Bůh pro nás není naprosto neviditelný, nezůstal pro nás zcela nepřístupný. Bůh nás miloval jako první,

praví citovaný Janův list (srov. 1 Jan 4, 10), a tato Boží láska se projevila mezi námi, učinila se viditelnou, když On „poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho“ (1 Jan 4, 9). Bůh se učinil viditelným, protože v Synu můžeme spatřovat Otce (srov. Jan 14, 9). Ve skutečnosti existuje mnohotvárná viditelnost Boha. V dějinách lásky, které vypravuje Bible, nám On sám vychází v ústrety, snaží se nás získat, a to až do Poslední večere, až k Srdci probodenému na kříži, až ke zjevení Vzkříšeného, až k velkým dílům, skrze něž On sám prostřednictvím jednání apoštolů vedl putování rodící se církve. Také v následujících dějinách církve nebyl Pán nepřítomen. Vychází nám stále znovu v ústrety skrze lidi, v nichž je patrný; skrze své slovo, ve svátostech, především pak v Eucharistii. Při liturgii církve, v její modlitbě, v živé komunitě věřících zakoušíme Boží lásku, vnímáme jeho přítomnost a učíme se ji tímto způsobem také uznávat v naší každodennosti. On si nás zamiloval jako první a neustále nás miluje jako první. Právě proto i my můžeme odpovídat láskou. Bůh nám ne-nařizuje cit, který nejsme schopni sami v sobě probudit. On nás miluje, dává nám spatřovat a zakoušet svou lásku a na základě toho, že Bůh nás miluje jako „první“, se může jako odpověď rodit láska také v nás. V průběhu tohoto setkání se jasně ukazuje, že láska není pouze cit. City přicházejí a odcházejí. Cit může být nádhernou počáteční jiskrou, není to však plnost lásky. Na počátku jsme hovořili o procesu očišťo-

vání a zrání, jehož prostřednictvím se erós stává opravdu sám sebou, stává se láskou v plném slova smyslu. Právě zralost lásky se vyznačuje tím, že zahrnuje všechny schopnosti člověka a pojímá do sebe, abychom tak řekli, člověka v jeho celistvosti. Setkání s viditelnými projevy Boží lásky v nás může probudit cit radosti, která se rodí ze zakoušení toho, že jsme milováni. Toto setkání však vtahuje do hry i naši vůli a náš intelekt. Uznání živého Boha je cestou k lásce, „ano“ naší vůle vůči jeho vůli sjednocuje intelekt, vůli i cit ve vše zahrnujícím úkonu lásky. Tento proces ale vždy zůstává na cestě, protože láska není nikdy „uzavřenou“ a dokončenou záležitostí, v průběhu života se proměňuje, zraje, a právě proto zůstává věrná sama sobě. „Idem velle atque idem nolle“ – chtít totéž a totéž také odmítat, právě toto uznávali antičtí myslitelé za pravý obsah lásky: stát se podobní jeden druhému, což přivádí ke společnému chtění a smýšlení. Dějiny lásky mezi Bohem a člověkem spočívají právě ve skutečnosti, že zmíněné sjednocení vůle přerůstá ve spojení smýšlení a cítění, a tak se naše chtění a vůle Boží stále více ztotožňují. Boží vůle tak už pro mne není vnějším chtěním, které by mi něco nařizovalo prostřednictvím přikázání jaksi zvenku, nýbrž je mou vlastní vůlí, a to na základě zkušenosti, že Bůh je mi niternější nežli já sám sobě. Pak narůstá odevzdanost Bohu a Bůh se stává naší radostí (srov. Žl 73/72, 23-28).

Sv. Agerik

6. stol., 1. prosince, památka

Narodil se mamince při práci na poli a to dalo podnět pro jeho jméno (lat. ager = pole). V datu narození není shoda, ale udávají se léta 517 až 530. Místem byla oblast Harville u diecézního města Verdun v dnešní Francii. Rodiče byli prostí zemědělci, jako bezdětní se dlouho za narození syna modlili. Jejich modlitby se později odrazily i na růstu Agerika, v jeho ctnostech a zbožném životě. Uvádí se, že asi ve 30 letech byl ve Verdunu vysvěcen biskupem Desideratem, který zemřel v r. 554.

Agerik se potom stal jeho nástupcem, desátým biskupem Verdunu.


Je uváděn také jako kmož krále Childberta II. a přítel biskupa Řehoře z Toursu. Stavěl nové kostely, u některých starších zajistil rekonstrukci, do chrámů zařizoval křtitelnice. Jsou mu připisovány mnohé zázraky a je nazýván patronem chudých. Horlivě kázal, učil úctě k Bohu a s velkou láskou také léčil. V Laonu zázračně zachránil muže, odsouzeného svými příbuznými k smrti. Hodně od krále vytrpěl za to,




















že jeho chrám se stal místem azylu pro uprchlíky. Jako svůj nezdar bolestně prožíval to, že v roce před jeho smrtí se mu nakonec nepodařilo ochránit odsouzence (Duke Boson; Dukes Ursione a Bertefrido), kteří si u něj chtěli zachránit život.

www.catholica.cz/Jan_Chlumský/

ČEMU NÁS UČÍ ADVENT

Advent je doba očekávání. Připravujeme se nejen na Ježíšovo narození o Vánocích, ale i na jeho druhý příchod na konci světa. Svatý Pavel nám dává v jednom ze svých listů jednoduchou, ale zaručenou radu, jak se na obojí příchod Pána připravit. Dozvíš se ji z tajenky. Postupuj podle čísel od 1 do 26 a do každého okénka doplň vždy první písmeno daného obrázku.



					23 24									
21		22		23		24		25		26				
		i												
20	i		19			18	í		17			16	e	
11	y		12			13			14			15		
10			9			8			7			6		
1			2	i		3			4			5	e	

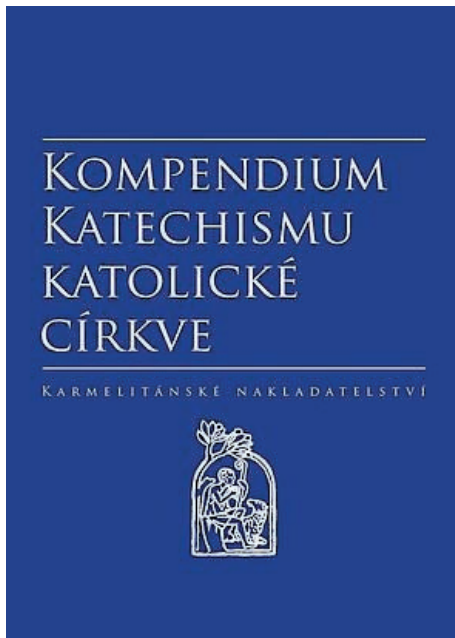
TAJENKA: _____

KOMPENDIUM KATECHISMU

„Ježíš Kristus sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých“

125. Co to je „předpekli“, do něhož Ježíš sestoupil?

„Předpekli“ – odlišné od zavržení do pekla – to byl stav těch spravedlivých i špatných, kteří zemřeli před Kristem. Ježíš, když se jeho duše spojila s božskou Osobou, dospěl do „pekla“ spravedlivých, kteří čekali na svého Vykupitele, aby konečně mohli dosáhnout patření na Boha. Když svou smrtí přemohl smrt a ďábla, který „má vládu nad smrtí“ (Žid 2,14), osvobodil spravedlivé, kteří čekali na Vykupitele, a otevřel jim brány nebe.



126. Jaké místo zaujímá v naší víře Kristovo vzkříšení?

Ježíšovo zmrtnýchvstání je vrcholná pravda naší víry v Krista a představuje, spolu s křížem, podstatnou část velikončního tajemství.

127. Jaká „znamení“ dosvědčují Ježíšovo vzkříšení?

Kromě podstatného znamení, jímž je prázdný hrob, je Ježíšovo zmrtnýchvstání dosvědčeno ženami, které se jako první setkaly s Ježíšem a zvěstovaly to apoštolům. Ježíš se pak „zjevil Petrovi, potom dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou“ (1 Kor 15,5-6) a ještě jiným. Apoštolové si nemohli vymyslet zmrtnýchvstání, protože se jim to zdálo nemožné, a Ježíš je káral pro jejich „nevěru“.

128. Proč je Zmrtnýchvstání zároveň transcendentní událostí?

I když je zmrtnýchvstání historicky dosvědčená událost, ověřitelná a dosvědčená znameními a svědectvími, jako vstup Kristova lidství do Boží slávy přesahuje a překonává dějiny jako tajemství víry. Z tohoto důvodu se vzkříšený Kristus neukázal světu, nýbrž svým učedníkům a učinil z nich své svědky před lidem.

129. Jaký je stav Ježíšova vzkříšeného lidství?

Ježíšovo zmrtnýchvstání nebyl návrat do pozemského života. Jeho vzkříšené tělo je to, které bylo ukřižováno a má na sobě ještě znamení jeho utrpení, ale už je účastno božského života s vlastnostmi oslaveného těla. Proto je zmrtnýchvstálý Kristus svrchovaně svobodný zjevit se svým učedníkům jak a kde chce, i v různých podobách.

130. Jakým způsobem je zmrtnýchvstání dílem Nejsvětější Trojice?

Kristovo vzkříšení je dílem transcendentního Boha. Tři Osoby jednají společně podle toho, co je jim vlastní: Otec projevuje svou moc; Syn „znovu přijímá“ život, který svobodně obětoval (Jan 10,17) tím, že spojí svou duši se svým tělem, které Duch svatý oživí a oslaví.

131. Jaký má Zmrtnýchvstání smysl a spásanosný dosah?

Zmrtnýchvstání je naplněním Vtělení. Dokazuje božství Krista, potvrzuje všechno, co konal a učil, a uskutečňuje božské přísliby v náš prospěch. Kromě toho Zmrtnýchvstálý, vítěz nad hříchem a smrtí, je principem našeho ospravedlnění a vzkříšení: již nyní nám sjednává milost přijetí za syny, jež je skutečnou účastí na jeho životě jednorozrozeného Syna; později při slavném příchodu na konci časů vzkřísí z mrtvých naše tělo.

„Ježíš vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce všemohoucího“

132. Co představuje Nanebevstoupení?

Po čtyřiceti dnech, kdy se ukazo-

val apoštolům pod rysy běžného lidství, které zakrývají jeho slávu Zmrtnýchvstálého, Kristus vystupuje na nebesa a sedí po pravici Otce. On je Pán, který již vládne se svým lidstvím ve věčné slávě Božího Syna a neustále se za nás přimlouvá u Otce. Posílá nám svého Ducha a dává nám naději, že k němu jednoho dne přijdeme, když nám připravil místo.

„Odtud přijde soudit živé i mrtvé“

133. Jak vládne Pán Ježíš nyní?

Pán vesmíru a dějin, Hlava své církve, oslavený Kristus zůstává tajemně na zemi, kde už jeho království začalo v církvi jako zárodek a počátek. Jednoho dne se vrátí ve slávě, ale ten čas neznáme. Proto žijeme v bdělosti a prosíme: „Přijď, Pane“ (Zj 22,20).

134. Jak se uskuteční Pánův návrat ve slávě?

Po poslední kosmické katastrofě tohoto světa, který pomíjí, Kristův slavný příchod potvrdí konečné vítězství Boha v posledním soudu. Tak se vyplní Boží království.

135. Jak bude Kristus soudit živé i mrtvé?

Kristus bude soudit mocí, kterou získal jako Vykupitel světa, jenž přišel zachránit lidi. Budou odhalena tajemství srdcí, ale i chování každého vůči Bohu i k bližnímu. Každý člověk bude naplněn životem nebo odsouzen navěky podle svých skutků. Tak se uskuteční „Kristova plnost“ (Ef 4,13), v níž „Bůh bude všechno ve všem“ (1 Kor 15,28).



MYŠLENKY NA MĚSÍC PROSINEC

Anselm Grün

EXERCICIE PRO VŠEDNÍ DEN

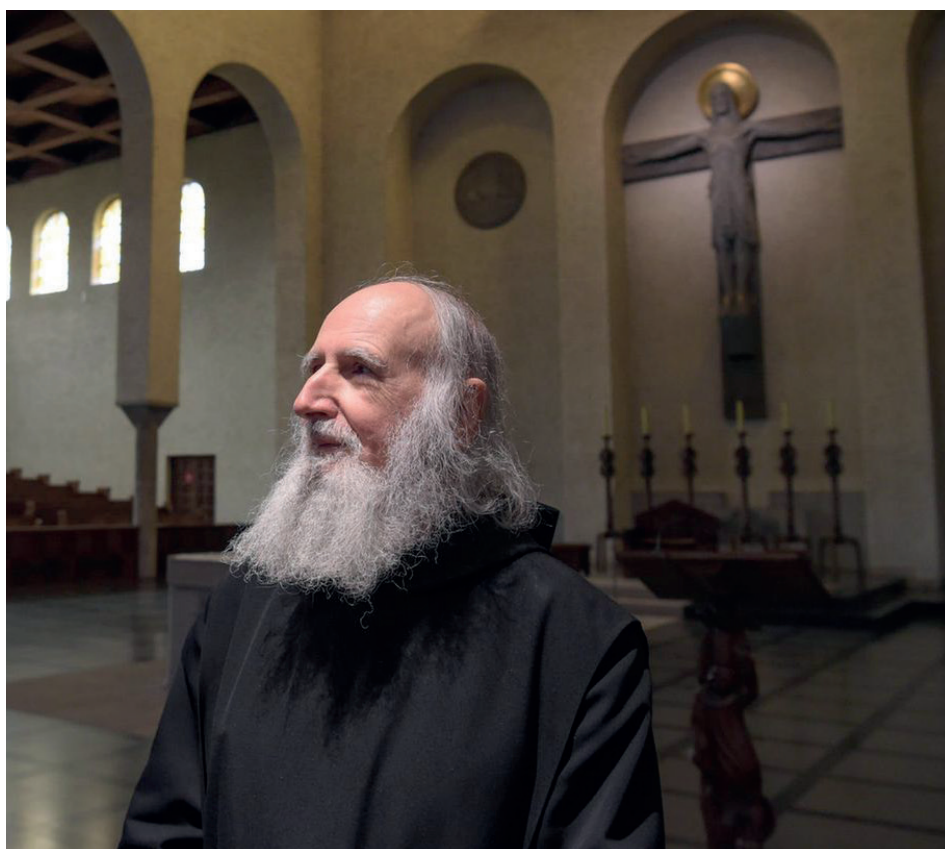
1. Modlete se o Ducha svatého, aby vám pomohl slovo Boží otevřít a rozvířít i vaše srdce pro Boha.
2. Když slyšíme Boží hlas ve svém srdci, teprve pak vyposlechneme ze slov lidí kolem nás to, co nám jejich prostřednictvím chce Bůh sdělit.
3. Mlčení nás konfrontuje se sebou samým i s Bohem.
4. V každém našem slově běží o to, aby byl v tomto světě slyšitelný Bůh, aby se z našich slov dala vycítit Boží láska.
5. Ježíš za mne bojuje, abych se skutečně rozhodl pro Boha, abych se osvobodil od různých závislostí, abych se prolomil ze svého zajetí, abych skutečně Boha vpustil do svého života.
6. Ježíš mi otvírá srdce, abych v něm našel klid, abych se v jeho srdci uzdravil, abych se v jeho srdci zacementoval a otevřel se pro Boha.
7. Cvičte se v naslouchání, které dovede v záplavě slov rozeznat Boží hlas, a učte se mluvit tak, aby vaše slova vycházela z láskyplného srdce.
8. Chceme-li se skutečně modlit, musíme Bohu před oči položit celou svoji pravdu.
9. V modlitbě se setkáváme s Ježíšem Kristem, který by i dnes rád zahojil naše poranění a ublížení.
10. Kdo odmítá sám sebe, nepřijme ani pokusy druhých podat mu pomocnou ruku.
11. Modlitba je pro Ježíše čímsi výsostně soukromým, něčím, co se odehrává jen mezi Bohem a člověkem.
12. Modlit se znamená nechat Boha vstoupit do komůrky svého domu, tam s ním dlít o samotě a dát se jím proměnit.
13. Dovolím-li Bohu pohlédnout na vše, co je ve mně, pak se cítím skutečně svobodný.
14. V modlitbě jsem zahalen do milující, uzdravující přítomnosti mého Bohu, zde Boží láska uzdravuje moje rány.
15. Modlit se znamená opatrovat v sobě oheň, aby pak z tohoto ohně božské lásky přeskočila jiskra na ty, s nimiž mám co do činění.
16. Sledujte svůj dech, který přichází a

odchází, a představte si, že tento dech není vzduch, nýbrž dech Boží, Boží Duch, svatý Duch Boží.

17. Modlit se v Duchu svatém znamená, že vším, co je v nás, toužíme po Bohu lásky, který jediný je s to vyplnit naši touhu.
18. Duch sám se modlí ve vás. Musíte mu jen poskytnout prostor.
19. Meditace neznámá nějaké přemýšlení o slovu Božím, spíše znamená, že necháme slovo Boží zapadnout do vlastního srdce, aby toto mé srdce se naplnilo a proměnilo.
20. Bůh nemluvívá ihned. Čeká, až se to ve vašem srdci ztiší, aby jeho slovo nemohlo být přeslechnuto.

naznačují, že se nám Ježíš naprosto otevírá, nic si neoponechává v rezervě.

25. Jsem-li schopen milovat své nepřátele, pak mne tito nepřátele mohou sice zraňovat, ale nemohou mne ovládat.
26. V eucharistii slavíme Ježíšovu lásku, jíž nás miloval až do konce.
27. Eucharistie není jen Ježíšova hostina na rozloučenou, nýbrž i naše vlastní. Slavíme při ní Ježíšovu smrt a jeho vzkříšení a předjímáme v ní i svou vlastní smrt a své vzkříšení.
28. V gestu kříže ochraňujte Kristovu lásku ve svém srdci jako to, co je nejvzácnější vůbec.



21. Když jdete na procházku nebo děláte domácí práce, i tehdy dbejte na to, co by vám k tomu řekl Ježíš, co nového by se ve vás mělo rozrůst.
22. Křtem jsme získali nové možnosti, možnosti Boží. Nejsme jen dětmi svých rodičů, jsme i dětmi Boha.
23. Být v Kristu, to je víc, než stále na Krista myslet; to je víc, než ho následovat a plnit jeho přikázání.
24. Rozpražené paže (Ježíše na kříži)

29. Při všem, co konám, si mám být vědom toho, že jsem ve službě Boha, ne ve své vlastní.
30. V každé eucharistii přichází Vzkříšený do našeho života. Z onoho břehu, z nebe, přichází do šedi našeho běžného života.
31. Budete-li všechno činit pozorně a s vědomím Kristovy přítomnosti, pak se váš běžný život promění.

Vzpomínka na zesnulé 2024

Za manžele Jiráskovy, Čepelkovy, Kubečkovy, Středovy a syna Otů.

Za manžele Křížovy a syna Radima, za manžele Patrné a syna Pavla, Františka Šišku a rodiče, Jiřího Volhejna, Josefa Hejnyše a rodiče, Ludka Řehůrka, Františka Maťo, za manžele Holečkovy a snachu Renatu, za manžele Flekovy a syna, za Mirka Voborníka, Jirku Kašpara, patera Ladislava Šidáka, Milušku Ruferovou, Martina Štaudu, Petra Zvoňčeka, Jirku Grunera, Jirku Tošovského, Roberta Kopeckého, Františka Stoffera, Jana Papouška, Jirku Bohanského, Václava Bureše, Přemka Sochora a rodiče, Mirka Poláka, Martinu Škodovou, Karin Boldiovou, Pavla Hečka a jeho otce, Libuši Růčkovou a otce, Ivetu Nemešovou, Jitku Vajsarovou, Jaroslava Pletichu, Michala Širlo, Pavla Košňara a Jiřího Nývltu.

Za manžele Kašparovy a Matějů.

Za manžele Búriovy, rodiče, sourozence a jejich rodiny.

Za manžele Uhnávě, rodiče, sourozence a jejich rodiny.

Za manžele Špaňovy a jeho rodiče a zetě Dušana, za manžele Garaiovy a jeho rodiče a sourozence, Adriku Štyfnerovou, Veroniku Búriovou, Tibora Booce a jeho rodiče, Irenu Martincovou, Margitu Berekovou, Antonína Búri, za Vlastislava Hampla a rodiče, za rodinu Brůnovu, za Jaroslava Kujala a rodiče.

Za rodinu Kumprechtovu, za manžele Kuraliovy, rodiče, sourozence a jejich rodiny, za manžele Hartmanovy a rodiče.

Za rodinu Kociánovu, Škorpíkovu, Halmelovu, Koňarikovu, Chmelařovu, Chmelíkovu, Mitalčákovu, Horákovu, Smolovu, Tikalovu. Za rodinu Hájkovu, Pancnerovu, Matějčkovu, Archlebovu, Krejčovu, Lokvencovu, Zelenou, Krupičkovu, Klemptovu.

Za manžele Strakošovy, Bednaříkovy a Vavřiny. Za manžele Šrámovy a jejich rodiče.

Za Martu Hamšíkovou, Petra Taušera, Josefa Samka, Václava Lesáka a Helenu Psárskou.

Za všechny zesnulé příbuzné, spolužáky, přátele, známé a farníky.

Za otce Norberta Josefa Zemana, otce Františka Bureše, otce Mariana Lewického, sestru Valerii Cahlovou a za všechny zesnulé kněze a biskupy, řeholníky a řeholnice.

Za nenarozené děti, zesnulé, na které si nikdo nevzpomene, a za duše v očistci.

Za rodinu Mojžíšovu, Řehákovu a za manžela.

Za Martina a Věru Hanouskovy, sourozence, rodiče z obou stran. Za pana vikáře Josefa Zemana, kněze Františka Plodka, Josefa Smolu a Mariana Lewického. Za Milušku Balcarovou, Přemka Sochora, Josefa Doležala, manžele Hamplov a Kučerovy. Za rodinu Rotterovu, Krausovu, Knittlovu a duše v očistci.

Za Květu a Josefa Fajstla, jejich rodiče. Za Marii a Miroslava Thérovu a sestru Vlastu a bratra Karla, za rodinu Chromých.

Za pana vikáře Zemana, řeholní sestru Miloslavou Vidlákovou, Františka a Emilii Kolářských, Emilii Samcovou, Bohuslava a Ludmilu Venclov, Bohuslava Vencla, Pavlínku Martincovou, Ivanku Bokočovou, manžele Růčkovy

a Přemka Sochora.

Za Františka Jůna, Aloisii Voglovou, Marii Frantálou, Františka Frantála, Zdenku Baultovou, Jana Paráče, Martina Spišáka, Evu Spišákovou, Jiřího Jůna, pana Lánského.

Františka Maťa s manželkou, manžele Brandejsovy z Božanova, manžele Koňarikovy z Hynčic, Pavla Netíka, Libuši Růčkovou a otce,

Za manžele Marii a Karla Mičkovy. Za Sidonii Szolkovovou.

Za rodiče Micháلكovy a Holáskovy, Helenu a Josefa Řehákovy, Marii Strelcovou, Hedviku a Karla Micháلكovy, rodinu Guzanovu, Helenu a Juraje Hečkovy, za rodinu Lukaščukovu, Jelínkovu a Machovu.

Za Anastázii a Josefa Jansovy, Alenku Horynovou, Boženu Francovou, Jarušku Možnou a Marii Ertlovou.

Za Justinu a Pavla Hendrichovských, Petra a Márii Simkových, Zuzanu Simkovou, Evičku a Martina Spišákovy, Zuzanu a Michala Tokancovy a za Annu a Luboše Týfovy.

Za členy rodiny Vlachovy, Ansorgovy a Dlouhých. Za členy rodiny Házovy, Kábrtovy a Martincovy. Za členy rodiny Kaváلكovy, Kotrncovy a Mikšovy. Za Drahoslavu Židovou a manžela. Za paní učitelku Černou a Přiklopilovou.

Za Josefa Řezníčka, Růženu Řezníčkovou, Miloše Raina a Josefa Ostrihoně. Za Jaroslava Žida, Karla Boldi, Jaroslava Pletichu, Jana Plichtu, Libora Krtičku, Rudolfa Vogla. Za zesnulé učitele, spolužáky a DVO.

Za Antonína Ježdíka, Antonína Vlacha, manželku a syna Antonína. Za Františka Ježdíka, manželku a šest dětí. Za Jitku Ježdíkovou, Vlastu Jašovou a Emila Šotkovského. Za členy rodiny Vlachovy, Ansorgovy, Dlouhých a Kouklíkovy. Za prarodiče z obou stran. Za spolupracovníky, spolužáky a DVO. Za manžele Kendíkovy, Vaňousovy a Simkovy. Za Evženu Bartošovou, Evu Šimečkovou, Drahoslavu Židovou, Drahuši Házovou a Sidku Szolkovovou. Za Milušku Balcarovou, patera Plodka a všechny kněze, kteří sloužili na Broumovsku.

Za Roberta a Kláru Jungovy, Pavla a Ernu Jungovy, Františka a Antonii Bornovy, Antonii a Vladimíra Hrochovy, Jiřího a Naděždu Míňovy. Za Josefa a Marii Málkovy, Ivo Mrtku, Miloslava a Walburgu Málkovy a syna Miloslava. Za Bedřicha a Annu Nentwichovy, Alenu a rodiče Šolínovy, Marii Setnickou, Helenu Fehérovou, Josefa Volfa st. Za Jiřího Mazače, Jitku Vajsarovou, Evu a Růženu Zinkovy, Františka a Zdenku Proškovských, Marii Dítětovou a rodiče Chocholešovy.

Za členy rodiny Cvikýřovy, Pospíšilovy, Novákovy. Za kováře Jiřího Němečka, Marii Kožešníkovou, Anastázii Micákovou a řádovou sestru Valerii Cáhlovou.

Za rodinu Prouzovu, Reuhovu, Thérovu, Divišovu, Koblížkovu a DVO.

Za manžela Vladimíra a rodiče z obojí strany.

Za Marii a Jaroslava Minaříkovy z Otovic, Emílii Minaříkovou, Marii a Josefa Minaříkovy, Olgu Rosenbergovou. Za Jana a Františku Pfeiferovy z Hlavňova, Jana a Jiřího Pfeiferovy, Marii a Jiřího Šalovy, Kateřinu Dohalskou a Lenku Kubečkovou, r. Prokešovou.

Za rodiče Jaroslava a Terezii Mazáčovy.

Za rodiče Balcarovy a Zdeňka Balcara. Za Vlastu Jiráskovou, rod Nentwichů a Polášků, Jana Pohla, Emilku Škodovou. Za DP. Ladislava Simajchla, Jarču Kúnovou a Evu Prouzovou.

Za rodinu Fečkovu, Böhmertovu, Fálisovu, Hencovskou, Kováčovu, Dorožovičovu a Zábajníkovu. Za Marii Thérovou, Libuši Vodálovou a DVO.

Za Anatolije Krulikovského, Nikolaje Griščenka a Alexandra Macháčka.

Za Annu a Jozefa Jackovy, Márii a Jána Hrivňákovy, Márii a Jozefa Jackovy.

Za Marii Potočkovou, Helenu Juráskovou a Annu Kolářovou.

Za rodiče, bratra, kněze, řádové sestry a DVO. Za rodinu Ticháčkovu a Rydlovu.

Za Oldřicha a Květoslavu Pohlovy, Marii a Josefa Pohlovy, Ludmilu a Ladislava Jílkovy a celý rod. Za Miroslavu Balvínovou, Josefa, Martu a Jaroslava Pohlovy, Vlastu, Zdeňka a Ivana Pohlovy. Milušku Cejnarovou a rodiče, Helenku Tampierovou, Věru a Viléma Nyškovských. Za Evu Galetovou, Angiolinu a Severina Costovy, Julese Steigra a Tomase Būchela, Marii Dyntarovou, Ivana Másla, Karin Boldiovou, Ivetu Nemešovou, Helena a Radka Michálkovy, Annu a Miroslava Fišerovy, Romanu Fišerovou, Karla, Alžbětu a Karla Hrnčířkovy.

Za manžele Holečkovy a Hitschfelovy, Josefa Hitschfela a Hanu Splytkovou

Za rodinu Poláčkovu, Hofmanovu, Geregovu, Veselovskou, Kaněrovu, Horáčkovu, Alexandra Penze, Miroslava Hofmana a DVO.

Za členy rodiny Antošových a Hitschfelových, za přátele a kamarády.



O Slavnosti Všech svatých proběhlo v broumovském klášteře představení kalendáře s fotografiemi kostelů pro rok 2025, představení knihy o klášterním kostele LIBER GIGAS a stejně tak oficiální zahájení české verze fotografické výstavy TEMPUS FUGIT II za účasti autorů fotografií Dana a Jany Veselských.

 ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA
BROUMOV



ZUŠ Broumov ve spolupráci s Farností Broumov
vás srdečně zvou na koncert

HEJ MISTŘE!

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ J. J. RYBY

19. 12. 2024

čtvrtek od 18 hodin

Broumov – Kostel sv. Petra a Pavla

Účinkují žáci, učitelé, přátelé ZUŠ Broumov
a pěvecký sbor Stěnavan

zusbroumov



ZUŠ Broumov



Po sedmé s broumovskými kostely



Kalendář s fotkami dientzenhoferovských kostelů je již v prodeji za 199,-Kč. Zakoupením kalendáře podpoříte neutuchající obnovu jedinečné skupiny barokních sakrálních staveb.



Nedělní bohoslužby**1. prosince**

Otovice	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	17:00

8. prosince

Martínkovice	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	17:00

15. prosince

Broumov, sv. Václav	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	17:00

22. prosince

Božanov	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	17:00

29. prosince

Božanov	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	17:00

Jako každou sobotu je možné se účastnit mše sv. s nedělní platností v Broumově u sv. Václava v 17:00.

**Mše svaté v týdnu,
Broumov**

Úterý	děkanský k.	06:30*
Středa	děkanský k.	17:00
Čtvrtek	děkanský k.	06:30*
Pátek	děkanský k.	17:00
Sobota	hřbitovní k. PM	07:30*
	k. sv. Václava	17:00

***roráty**

V pondělí 9. prosince mše sv. v hřbitovním k. PM v 17:00 (Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie).

Svatost smíření: 20 min. před každou mší sv.; předvánoční sv. smíření: P+P, sobota 21. prosince, 9:00-11:00, 2-3 kněží.

Změna vyhrazena.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ**3. tř. - První sv. přijímání:**

Broumov, fara,
úterý 14:00 – 14:45

4. - 7. tř., ZŠ Meziměstí,

pátek, 12:40 – 13:25

4. - 7. tř., Broumov,

pátek (1x 14 dní) 13:45 – 14:30

Religionistika:

gymnázium:
čtvrtek 14:00 – 15:30

Rok 2024 ve farních akcích**leden**

Tříkrálová sbírka

14. února

Popeleční středa – začátek postní doby

9. března

Duchovní obnova v Otovicích (dopoledne)

29. března

Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)

31. března

Zmrtvýchvstání Páně

7. dubna

kardinál Duka ve farnosti

4. května

Pouť do Vambeřic

9. května

Nanebevstoupení Páně

17. května

Ekumenická bohoslužba

18. května

1. sv. zpověď

18. května

Bohoslužba pro motocyklisty (Otovice)

19. května

Letnice; Slavnost 1. sv. přijímání

2. června

Slavnost Božího Těla

8. června

Farní den (fara Ruprechtice)

27. července

Jakubsko-Anenský víkend

20. – 23. září

pouť do Čenstochové

listopad

Farní pouť do Lurd, Fatimy a dalších míst

9. listopad

Den veteránů; sv. Martin (Martínkovice)

Číslo konta misie v Paraguai: 3205762379/0800



Římskokatolická farnost - děkanství Broumov

1180703399/0800

Částka: 200,00 Kč

Zpráva pro příjemce: příspěvek na broumovské kostely prostřednictvím QR kódu

BIM | BROUMOVSKÝ
INFORMAČNÍ
MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com děkujeme...

Vydává:
Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Vojtěch Kopřiva
DTP a zlom: PINstudio,
www.pinstudio.cz

Tisk: vlastním nákladem, Náklad: 130 ks
Uzávěrka: 15. každého měsíce

**Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com**

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail).

PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.

Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.